

๑

เส้นทางที่เลือกเอง

วันอังคารที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

การที่เราทิ้งทุกสิ่งมาจากทางโลก เพราะเห็นว่าชีวิตทางโลกนั้นเป็นชีวิตที่อึดอัด คับแคบ เหมือนปลาอยู่ในข้องถึงจะสนุกสนานพลิดพลิน ก็สนุกสนานไปแบบแกนๆ กันไปอย่างนั้น จึงได้ทิ้งสิ่งเหล่านั้นมาสู่เส้นทางนี้

เมื่อเราตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเด็ดขาด จะเข้ามาสู่ในเส้นทางธรรม ก็จะต้องประพฤติปฏิบัติอย่างตั้งใจ ให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาสู่เส้นทางธรรม ที่จะมาศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาฝึกฝนอบรมตนเอง และมาสร้างบารมี ให้ทำให้ได้อย่างที่ได้ตั้งใจเอาไว้

๑๑ นาทของโลก

วันเวลาที่ผ่านไป ก็ให้ผ่านไปด้วยการสั่งสมความดีความบริสุทธิ์ผุดผ่องเข้ามาใส่ตัวของเราให้มากๆ ให้หมั่นตรวจตราดูแลตัวของเราเองให้ดี ตั้งแต่ภายในออกมาสู่ภายนอก นั่นคือ

ตรวจตราดูแลจิตใจ ความรู้สึกนึกคิดของเราให้สะอาด ให้เกลี้ยงเกลา จากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศล ต่อความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ให้ใจเราผ่องใสประภัสสรอยู่ตลอดเวลา

ตรวจตราดูแลวาจาและการกระทำของเรา ให้บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่ตลอดเวลา

ตรวจตราดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา ไม่ว่าจะเป็นเป็นอารมณ์ เครื่องนุ่งห่ม อาวาสที่อยู่อาศัย ตลอดจนกระทั่งอาหารที่จะนำเข้าไปสู่ร่างกายของเรา ต้องบริสุทธิ์ผุดผ่องตลอดหมด สิ่งอะไรที่จะไหลผ่านกาย วาจา ใจของเราต้องสะอาด ต้องบริสุทธิ์ผุดผ่อง อย่างนี้ถึงจะสมกับการได้เข้ามาสู่เส้นทางอันบริสุทธิ์สายนี้

เมื่อเราบริสุทธิ์ผุดผ่อง กระทั่งเป็นที่พึ่งต่อตัวเราเองได้ ก็จะได้เป็นหลักเป็นที่พึ่งของชาวโลกต่อไปในอนาคต ชาวโลกนั้นขาดที่พึ่ง เขายังว่าเหวอยู่ ยังไม่รู้ว่าจะเดินไปทางไหนชีวิต

ถึงจะรอดปลอดภัยจากความทุกข์ทรมานในสังสารวัฏและ
ในอบาย เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องแสวงหาผู้รู้ที่จะเป็นหลักที่
พึ่งให้ได้

ผู้รู้ที่จะเป็นที่พึ่งแก่ชาวโลกได้นั้นก็คือ ผู้ที่ได้เข้าถึง
ธรรมกายภายใน เพราะว่าเมื่อถึงหลักของชีวิตแล้ว เอาตัว
รอดปลอดภัยแล้ว ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของการทำหน้าที่
ที่จะเป็นหลักเป็นที่พึ่งให้ชาวโลก ถ้ารู้แล้วเห็นแล้วไม่ไป
ทำหน้าที่นี้ มันก็ผิดหน้าที่ หน้าที่ของเราที่ไม่สมบูรณ์ได้แค่
ประโยชน์ตน แต่ว่าประโยชน์ท่านนั้นยังไม่ได้ เพราะฉะนั้น
ก็ต้องทำหน้าที่กันต่อไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เหมือนอ้อย
ที่เขาหีบเอาความหวานหมดไป เหลือแต่ขานก็ทิ้งไปอย่าง
นั้น ร่างกายนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราอาศัยสร้างที่ดีเพื่อ
ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถึงคราว
ที่ร่างกายใช้ไม่ได้ก็จากไปสู่ภพภูมิใหม่ เหมือนภาชนะดินที่
แตกทำลายไปใช้ภาชนะทองคำแทนอย่างนั้น

การที่จะเดินทางไปสู่เส้นทางสายกลางภายในนั้น
เป็นการเดินสวนกระแสกิเลส กระแสแห่งความทุกข์ทรมาน
เพราะฉะนั้นจึงมีความสุขและสนุกสนานกับการสวนกระแส
ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้กาย วาจา ใจของเราเศร้าหมอง ให้มี

ความสุขสนุกกับสิ่งนี้ที่จะเอาชนะกิเลส เพราะนี่เป็นหน้าที่
เป็นอาชีพของเรา

รักษาใจของเราอย่าให้อ่อนแอหรือตกต่ำลงไป ด้วยการ
หมั่นตรวจตรา กาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์อยู่เสมอ
เมื่อใจยังบริสุทธิ์ ก็ยังมีความสุข ยิ่งมีความสุขก็ยิ่งมีกำลังใจ
ในการสร้างความดีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ถ้ากำลังใจของเราตก เป็นเครื่องวัดว่า กาย วาจา ใจของ
เราไม่บริสุทธิ์ มีบางสิ่งเข้ามาบังคับบัญชาอยู่ในกาย วาจา ใจ
ของเรา ถึงตอนนั้นก็ต้องรีบแก้ไข ต้องเอาชนะให้ได้ ให้มีความสุข
สนุกกับการทวนกระแสกิเลส กระทั่งเกิดเป็นความคุ้นเคย
และก็ชิน จนเป็นจิตอัธยาศัยพื้นฐานจิตใจของเราที่มั่นคง
ยิ่งๆ ขึ้นไป ระลึกไว้เสมอว่า กาย วาจา ใจ ที่บริสุทธิ์เท่านั้น
ถึงจะรองรับความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

๑๐ สิ่งที่ต้องรู้ ควรศึกษา

ในช่วงใกล้นี้เรากำลังจะสอบบาลีสนามหลวงกัน ใครที่
กำลังจะสอบก็ให้ตั้งใจดูหนังสือให้ดี อย่าให้ใจซัดสายไปทีอื่น
แล้วก็อย่าลืมนะว่า การสอบทุกครั้งเป็นเพียงเครื่องพิสูจน์ว่า เรา
มีความเข้าใจในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มาน้อยเพียงไร การที่จะศึกษาตำรับตำราอย่างใดก็ตาม ให้ศึกษาเพื่อที่จะเรียนรู้ ทำความเข้าใจต่อพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนการสอบได้เป็นผลพลอยได้เท่านั้น ให้มุ่งประเด็นนี้สำคัญ

ขอให้มีความสุขและสนุกต่อการศึกษา ศึกษาด้วยความเคารพ เหมือนอยู่ต่อหน้าองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะหากว่าไม่มีพระองค์ท่าน คำสอนนี้ก็ไม่มี ถ้าไม่มีคำสอน เราก็จะดำเนินชีวิตไม่ถูกต้อง

คำสอน จึงเป็นประหนึ่งแทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องศึกษาด้วยความเคารพ อย่างเพื่อนต่างศาสนิกของเรา เวลาที่เขาจะอ่านคัมภีร์เขาต้องกราบ ต้องยกมือไหว้ และเก็บคัมภีร์ไว้นที่สูง เราเรียนศึกษาเหมือนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า เหมือนสิ่งนั้นคือพระผู้เป็นเจ้าทีเดียว ของเราก็ควรจะเป็นเช่นนี้ จะอ่านตำรับตำราพระธรรมวินัยที่ไหนก็แล้วแต่ จะอยู่คนเดียวหรือจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ก็ให้ศึกษาด้วยความเคารพในพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้ศึกษา เพื่อที่ว่าเราจะได้นำมาสั่งสอนตัวของเราเอง มาฝึกฝนอบรมตัวของเราให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง จะได้หลุดพ้นเช่นเดียวกับพระพุทธรองค์

ส่วนหนังสืออื่นที่อ่านแล้วทำให้ใจของเราเร่าร้อน กระสับกระส่าย ทุรนทुरาย ฟุ้งซ่าน จิตไม่ตั้งมั่น ไม่บริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่เป็นเหตุให้เข้าถึงธรรมกาย ให้ลูกทุกรูปพึงเว้น เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ถ้าจะศึกษาเพื่อเป็นความรู้รอบตัวก็ต้องมีสติ มีสัมปชัญญะ มีปัญญา คຸ້ມครองตัวเอง ให้ดี ให้รอดปลอดภัยจากความเร่าร้อน

ให้ลูกหมั่นระลึกเสมอว่า เมื่อเราเข้ามาสู่ในเพศภาวะนี้ นั้นหมายถึงว่า เราจะตัดสินใจศึกษาพระธรรมวินัยของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ก็ต้องทำให้ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ ศึกษาในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งหมด เสียก่อน สิ่งที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องพระธรรมวินัยยังมีอีก มาก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เรียนกันวันละขันธ์ หมดชีวิต ก็ยังเรียนไม่หมด พระธรรมคำสอน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระพุทธเจ้ายังตรัสว่า เป็นความรู้แค่เหมือนใบไม้ที่อยู่ใน กำมือ ใบไม้ที่อยู่นอกกำมือนั้นเต็มป่าประดู่ลาย ยังจะต้อง ศึกษากันอีกเยอะแยะ เพราะฉะนั้นเมื่อตัดสินใจเดินในเส้นทาง สายนี้แล้ว ให้เราลองเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการศึกษากันอย่าง แท้จริง โดยไม่มีห่วง อาลัยอาวรณ์ หรือกังวลเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น จึงจะศึกษาให้แจ่มแจ้งกันได้

การที่เอาใจไปศึกษาเรื่องอื่นมันก็ทำให้เสียเวลาของชีวิตไปเปล่าๆ เพราะเรื่องพระธรรมวินัย เรายังไม่ค่อยรู้แจ้งกันอย่างเต็มที่เลย ให้ศึกษากันให้ดี พระอาจารย์ก็ดี รุ่นพี่ก็ดี ช่วยกันถ่ายทอดให้รุ่นน้อง ช่วยกันติว ต้องให้ทุกรูปทุกคนทำความเข้าใจกันได้อย่างแตกฉาน จนกระทั่งผลปรากฏออกมาว่าเข้าใจแจ่มแจ้งดี คือการสอบได้หมดยกชั้น ไม่มีตกหล่นเลยแม้แต่รูปเดียว อย่างนี้จึงจะใช้ได้

เพราะฉะนั้น ให้ลูกทุกรูปตั้งใจกันอย่างเต็มที่ เอาชีวิตเป็นเดิมพันต่อการสร้างบารมี แล้วเราจะได้อาบุญนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้เราไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้

ภิกษุผู้ตั้งอยู่ในศีล
สำรวมในอินทรียทั้งหลาย
รู้ประมาณในโภชนะ
และหมั่นประกอบความไม่เห็นแก่นอน
เป็นผู้มีความเพียร ไม่เกียจคร้านทั้งวันทั้งคืน
เจริญกุศลธรรมเพื่อบรรลุลุคณ
อันเกษมจากโยคะอยู่อย่างนี้
ชื่อว่าเป็นภิกษุผู้ยินดีในความไม่ประมาณ
เห็นภัยในความประมาณเป็นปกติ
ย่อมเป็นผู้ไม่เสื่อม
เป็นผู้ปฏิบัติไถ่ถอนที่เดียว

อง. จตุกก.(บาลี) ๒๑/๓๗/๕๒

